

ORACIÓ

Oh Déu, que concedíreu al beat Josepmaria, sacerdot, gràcies innombrables, escollint-lo com a instrument fidelíssim per fundar l'Opus Dei, camí de santificació en el treball professional i en l'acompliment dels deures ordinaris del cristià: feu que jo sàpiga també convertir tots els moments i circumstàncies de la meua vida en ocasió d'estimar-vos, i de servir amb alegria i amb senzillesa l'Església, el Sant Pare i les ànimes, il·luminant els camins de la terra amb la lluminària de la fe i de l'amor; digneu-vos atorgar la canonització del beat Josepmaria, i concediu-me per la seva intercessió el favor que us demano... (demani's). Així sia.

Parenostre, Avemaria, Glòria.

Amb l'aprovació de la Congregació per a les Causes dels Sants

Aquest Full Informatiu es distribueix gratuïtament. Els qui desitgin ajudar, amb les seves almoines, a les despeses d'edició d'aquesta publicació, poden enviar aquests donatius a:

Prelatura de l'Opus Dei, Oficina per a les Causes dels Sants, per gir postal o per transferència al c/c número 0182-4017-57-0018820005 del BBVA, Agència Urbana del carrer de Diego de León 16, 28006 Madrid.

Agraïrem als nostres lectors que ens facin arribar els noms i les dades de les persones a les quals pensin que els agradarà rebre aquest Full Informatiu o estampes amb l'oració.

Prelatura de l'Opus Dei
Oficina per a les Causes dels Sants
Diego de León, 14
28006 Madrid
e-mail: ocs@opusdei.es
Dip. Leg.: B. 6.592-1998
Imprimeix: Litoplex Indústria Gràfica sa

Beat
**JOSEPMARIA
ESCRIVÀ
DE BALAGUER**

Fundador
de l'Opus Dei

RELATS

Dues curacions
extraordinàries

TROBADES

Las Gravileas:
formació
d'artesanes

LES SEVES ENSENYANCES

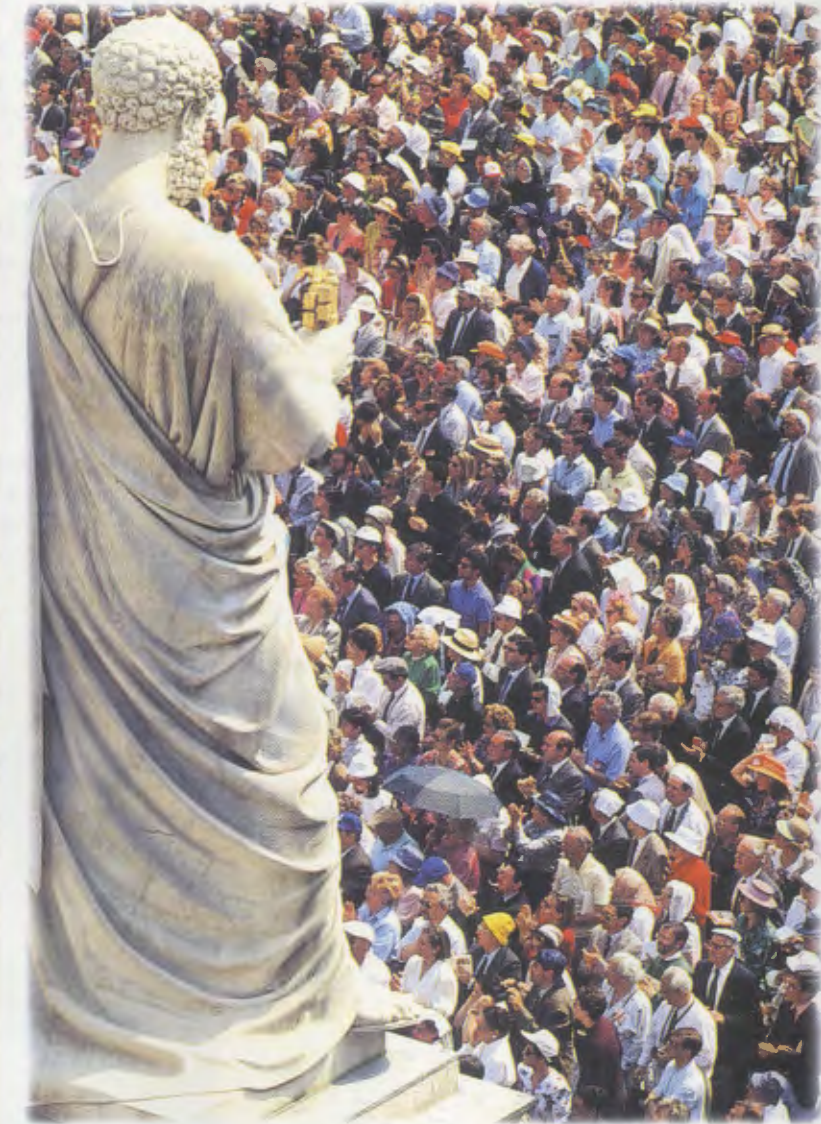
Vida de fe

Full Informatiu

PRELATURA DE L'OPUS DEI. OFICINA PER A LES CAUSES DELS SANTS

Núm. 26

Any XXV - maig 2002

**6 octubre 2002
Canonització
de Josepmaria Escrivà**

SUMARI

EL PUNT

Una paradoxa divina pàg. 3

6 D'OCTUBRE DE 2002

La canonització de Josepmaria Escrivà pàg. 5

9 DE GENER DE 2002

El centenari del naixement pàg. 7

TROBADES

Las Gravileas: formació d'artesanes pàg. 10

LES SEVES ENSENYANCES

Vida de fe pàg. 14

RELATS

Dues curacions extraordinàries pàg. 16

HA DIT...

Card. König pàg. 19

Es pot trobar més informació sobre el beat Josepmaria i l'Opus Dei a www.opusdei.org i a www.escrivaworks.org. És possible també subscriure's al servei gratuït de notícies via e-mail.

Portada: beatificació de Josepmaria Escrivà, el 17 de maig de 1992

El beat Josepmaria Escrivà de Balaguer va néixer a Barbastre (Osca) el 9 de gener de 1902. Va ser ordenat sacerdot a Saragossa el 28 de març de 1925. El 2 d'octubre de 1928, a Madrid, va fundar per inspiració divina l'Opus Dei, que ha obert als fidels un nou camí de santificació enmig del món, a través de l'exercici del treball professional ordinari i en l'acompliment dels propis deures personals, familiars i socials. El 14 de febrer de 1930, el beat Josepmaria Escrivà va entendre, amb la gràcia de Déu, que l'Opus Dei havia de portar a terme el seu apostolat també entre les dones; i el 14 de febrer de 1943 va fundar la Societat Sacerdotal de la Santa Creu, inseparablement unida a l'Opus Dei.

L'Opus Dei va ser aprovat definitivament per la Santa Seu el 16 de juny de 1950; i el 28 de novembre de 1982 va ser erigit com a prelatura personal, que era la forma jurídica desitjada i prevista pel beat Josepmaria Escrivà. Quan va entregar la seva ànima a Déu el 26 de juny de 1975, l'Opus Dei ja s'havia estès pels cinc continents i comptava amb més de 60.000 membres de 80 nacionalitats, al servei de l'Església amb el mateix esperit de plena unió i veneració al Sant Pare i als bisbes que va viure sempre el beat Josepmaria Escrivà.

El fundador de l'Opus Dei va ser beatificat per Joan Pau II a Roma el 17 de maig de 1992. El 20 de desembre de 2001, davant del Sant Pare, es va llegir el decret d'aprovació d'un miracle atribuït a la seva intercessió, pas necessari perquè es pugui procedir a la canonització. El seu cos reposa a l'església prelatícia de Santa Maria de la Pau (viale Bruno Buozzi 75, Roma).

El 9 de gener de 2002 es van complir cent anys del naixement del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer. Amb aquest motiu, entre aquesta data i el 9 de gener de 2003 estan tenint lloc arreu del món nombroses iniciatives. L'objectiu principal de totes les activitats organitzades amb motiu del centenari és que moltes persones s'apropin a Déu i descobreixin l'alegria de la vida cristiana.

JOSEPMARIA ESCRIVÀ
CENTENARI DEL NAIXEMENT

Una paradoxa divina

Quan les coses extraordinàries i les naturals es donen la mà

La Congregació per a les Causes dels Sants va aprovar, el 20 de desembre, un miracle atribuït al fundador de l'Opus Dei: la curació d'un metge traumatòleg afectat de radiodermatitis crònica, una malaltia incurable de la pell.

Als qui van conèixer el beat Josepmaria personalment en vida, i als qui l'han conegut després de la seva mort a través dels seus escrits, potser els

semblarà paradoxal. El fundador de l'Opus Dei és apòstol de la vida ordinària, del treball de cada dia, de l'home del carrer: de les coses normals i corrents, al capdavant. Davant de l'extraordinari, el beat Josepmaria indicava sovint: **No necessito miracles: me'n sobren amb els que hi ha a l'Escriptura. –En canvi, em falta el teu compliment del deure, la teva correspondència a la gràcia (Camí, 362).**

No li agradava l'espectacular, l'aparatós. S'estimava més l'heroïcitat en les coses comunes, en les normals: les petites coses de la vida ordinària. **No ho dubteu, fills meus: qualsevol mena d'evasió de les honestes realitats diàries és per a vosaltres, homes i dones del món, cosa oposada a la voluntat de Déu (Converses amb Mons. Escrivà de Balaguer, p. 114).**

Però el beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, des del cel, també ha assolit favors que se surten de la

via ordinària. Dos d'ells han estat oficialment aprovats com a curacions miraculoses per les legítimes instàncies de la Congregació per a les Causes dels Sants: són els dos miracles que han obert el camí, respectivament, a la beatificació i a la canonització del fundador de l'Opus Dei.

Es tracta de casos mèdics. Moltes persones acudeixen, però, a la intercessió del beat Josepmaria per demanar-li una

altra ajuda, particularment en necessitats espirituals. S'ha de dir que, entre els favors del fundador de l'Opus Dei, són molts més els de naturalesa espiritual que les curacions mèdiques. Aquests altres favors, tanmateix, són difícilment objectivables. Només les tècniques i els instruments mèdics (anàlisis, radiografies, informes clínics o quirúrgics, etc.) permeten l'obtenció de dades tangibles per tal de verificar experimentalment fets sense explicació natural. Per això els miracles, a les causes de canonització, tenen relació gairebé sempre amb la medicina.

"Milagros de nuestro tiempo", Ed. Rialp 2002. Narra 18 casos de curacions extraordinàries atribuïdes a la intercessió del beat Josepmaria Escrivà.

salvació. És prova tangible d'un Déu que és amor i do de la vida.

En l'àmbit de la fe, les coses extraordinàries i les naturals es donen la mà. Això pot explicar la paradoxa d'aquestes curacions extraordinàries del beat Josepmaria, un sant molt humà i molt sobrenatural que, alhora que afirmava que **no era "miracler"** (cfr. *Camí*, 583), animava tothom a creure profundament en Déu, a tenir **aquella familiaritat i confiança amb Ell que ens fa demanar, com el nen petit, la lluna!** (*És Crist que passa*, 64).

La seva canonització tindrà lloc el proper 6 d'octubre. És cert que el miracle aprovat el desembre ha estat un pas decisiu per arribar a aquesta data, però, si volem ser fidels a les ensenyances del beat Josepmaria Escrivà, no podem oblidar que l'Església l'eleva als altars certament perquè ha fet miracles, però sobre tot perquè cada dia va procurar ser *fiel en les coses petites* (cfr. Mt 25, 21).

Flavio Capucci
Postulador

Amb ocasió del centenari del naixement del beat Josepmaria Escrivà s'han organitzat diverses exposicions fotogràfiques. La imatge inferior correspon a una mostra itinerant a França

El miracle posseeix sempre un significat fonamental com a revelació de la presència i acció de Déu. Teològicament, però, el miracle té també una dimensió salvadora: en Crist, amb qui la manifestació de Déu arriba a la seva culminació, el miracle no solament mostra la divinitat del Messies, sinó que significa i incoa la

6 d'octubre de 2002: canonització de Josepmaria Escrivà

El beat Josepmaria Escrivà de Balaguer serà proclamat sant el 6 d'octubre de 2002. La decisió del Sant Pare Joan Pau II va ser anunciada al consistori públic que va tenir lloc el passat 26 de febrer a la Sala Clementina del Vaticà, en presència de nombrosos cardenals i bisbes i d'altres persones convidades. En el mateix consistori, el Sant Pare ha fixat les dates de canonització d'uns altres vuit beats.

Avui només voldria dir: gràcies! Aquestes han estat les primeres paraules del prelat de l'Opus Dei, Javier Echevarría, en conèixer la notícia. Ha expressat la seva gratitud a la Trinitat, a l'Església, a la família del beat i a tots els sacerdots, religiosos i laics *que d'alguna manera van participar en la seva formació*. Alhora, ha volgut mostrar agraïment als pobres i malalts *que li van donar generosament l'únic que tenien i van convertir el seu dolor en oració per la tasca sacerdotal del fundador de l'Opus Dei*.

"Ha estat pare i mestre de molts en el camí de la santedat i l'apostolat", ha indicat el sots-secre-

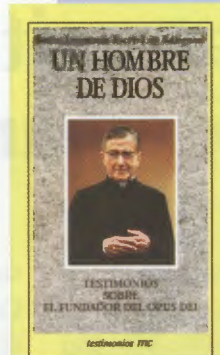
tari del Pontifici Consell per als Laics, Guzmán Carriquiry Lecour. "Ha sabut copsar els somnis de Déu sobre aquesta humanitat", afirma monsenyor Domenico Sigalini, assistent general adjunt de l'Acció Catòlica italiana. Per la seva banda, Carla Cotignoli, del moviment dels Focolars, expressa la seva alegria per la canonització del beat Josepmaria, en el qual reconeix un carisma amb el qual "els laics poden contribuir eficaçment a la renovació del món del treball, de la política, de l'economia, de l'art i de la comunicació i retornar l'ànima als diversos àmbits socials". Giancarlo Cesana, de Comunió i Alliberament, afirma que veu en aquest carisma "tot l'atractiu i la força del cristianisme, com a experiència que transforma i omple de sentit qualsevol circumstància de la vida, fins i tot la més rutinària i banal".

Des del seu convent a Coimbra, la germana Lúcia de Fátima s'uneix també a l'alegria per la canonització de Josepmaria Escrivà, al qual no només va conèixer, sinó que també va esperar per començar el treball de l'Opus Dei a Portugal.

El pare Brian Kolodiejchuck, MC, postulant de la causa de canonització de la mare Teresa de Calcuta, ha fet al·lusió al compromís del nou sant pels pobres: "En ells, la mare Teresa veia el mateix Crist. També a la vida del beat

Josepmaria trobem un gran compromís per ajudar Crist present en les persones que pateixen necessitats (...). Els pobres, els malalts, els moribunds, van ser les armes per vèncer en la seva batalla per fer que l'Opus Dei comencés a caminar".

Centenars de cardenals i bisbes dels cinc continents s'han unit al cor de felicitacions per la notícia, des d'Antonio María Rouco (Madrid) i Juan José Omella (Barbastre, bressol del fundador de l'Opus Dei), fins al vicari de Roma, Camillo Ruini, l'arquebisbe de Viena, Christoph Schönborn, el de Colònia, Joachim Meisner, i molts d'altres. El cardenal Norberto Rivera, arquebisbe de Mèxic, va comentar uns dies abans que "per a tothom, però especialment per als mexicans, aquesta notícia tan esperada ens ha omplert d'especial goig. M'alegra també la peculiar coincidència pel fet que Santa Maria hagi reunit un altre cop Juan Diego i Josepmaria Escrivà: els dos pelegrins de Tepeyac i enamorats de la Verge morena. Els ha reunit en el seu camí cap als altars, ja que el 1990 van ser declarats venerables el mateix dia, quan es van reconèixer les seves virtuts heroiques".

Monsenor Flavio Capucci, postulant de la causa del beat Josepmaria Escrivà de Balaguer, va presentar el mateix 26 de febrer el llibre "Un santo per amico" (edició italiana de "Un hombre de Dios", ed. Palabra 2001), que recull testimonis de diverses personalitats eclesíastiques que van conèixer el beat entre 1924 i el seu trasllat a Roma el 1946. Va recalcar que "la història personal de Josepmaria Escrivà i de la institució que va fundar estan marcades per la comunió eclesial, que és un tret distintiu de la biografia dels sants". I nombroses declaracions d'estimació i afecte vers el nou sant confirmen aquest sentiment.

La presidenta del Pontifici Institut Regina Mundi, la germana Fernanda Barbiero, SMSD, que també va intervenir en la presentació del llibre, va destacar la "consciència eclesial" del fundador de l'Opus Dei, palesa en el seu desig de "servir l'Església com l'Església vol ser servida".

La Sala Clementina durant el consistori que va fixar la data de la canonització de Josepmaria Escrivà

En el centenari del beat Josepmaria

Nombroses iniciatives a tot el món

El 9 de gener de 2002 s'ha complert el centenari del naixement del fundador de l'Opus Dei. Amb aquest motiu, en molts països estan tenint lloc diversos actes per reflexionar sobre el seu missatge: la recerca de la santedat en la vida ordinària. Amb ocasió de la commemoració, nombrosos bisbes i personalitats de tot el món s'han referit a la figura i les ensenyances del beat Josepmaria.

DURANT TOT L'ANY

Ja a les acaballes del 2001 es va inaugurar oficialment a la ciutat de Lagos l'Institute for Industrial Technology, una escola tècnica per a la formació professional de joves de la capital nigeriana, sorgida precisament sota l'impuls de les ensenyances del beat Josepmaria. També en els pròxims mesos s'inauguraran altres iniciatives de caràcter social en memòria del fundador de l'Opus Dei a la R. D. del Congo, a Colòmbia, a Veneçuela i a Espanya.

A França s'ha organitzat una exposició fotogràfica sobre la vida i les ensenyances

del beat Josepmaria. Després de romandre uns dies a París, la mostra viatjarà per Lyon, Marsella, Tolosa i d'altres ciutats franceses. Exposicions similars es realitzaran a indrets tan diferents com Londres, Chicago, Madrid, Hong Kong, Abidjan, etc.

El mes de març s'ha publicat a Espanya una edició crítica de *Camí*, el llibre més conegut del fundador de l'Opus Dei, del qual s'han imprès ja 4 milions i mig d'exemplars en 40 idiomes. A més d'altres llibres sobre la seva figura i ensenyances que es publicaran aquests mesos, des de març de 2002 està disponible a Internet un *website* amb les obres publicades del beat Josepmaria en diverses llengües. L'adreça és: www.escrivaworks.org.

Han estat moltes les ciutats en les quals s'han organitzat jornades d'estudi sobre les ensenyances del fundador de l'Opus Dei: Fàtima, Madrid, Tegucigalpa, Zuric, Colònia, Sao Paulo, Hèlsinki i Santiago de Xile, entre d'altres.

També amb ocasió del centenari, dues esglésies han estat dedicades al beat Josepmaria, a Barbastre -la seva ciutat natal- i a Guayaquil (Equador).

CONGRÉS INTERNACIONAL "LA GRANDESA DE LA VIDA CORRENT"

Del 7 al 12 de gener es va celebrar a Roma el congrés internacional "La grandesa de la vida corrent", organitzat per la Pontificia Universitat de la Santa Creu. Hi van participar més de 1.200 persones de 57 nacions, per aprofundir en les ensenyances del fundador de l'Opus Dei. A la conferència inaugural, monsenyor Javier Echevarría va recordar el nucli del missatge del beat Josepmaria Escrivà: que la santedat no és una cosa reservada per a una minoria, sinó que està oberta a tots els fills de Déu.

El congrés va comptar amb 9 ponències principals, més de 100 comunicacions i 18 taules rodones de treball. Entre molts d'altres, hi van participar la professora i política noruega Janne Haaland Matlary; el professor Giorgio Rumi, ordinari d'Història Contemporània de la Universitat de Milà; el teòleg i sacerdot kenia Charles Nyamiti; Ievgueni Pazukhin, filòsof ortodox i autor de la primera biografia del fundador de l'Opus Dei en rus; i el gran rabí Àngel Kreiman, vicepresident internacional del

Consell Mundial de les Sinagoges.

El matí del dia 12 de gener els participants van ser rebuts pel Sant Pare a l'aula Pau VI del Vaticà. El Papa va recordar que el beat Josepmaria Escrivà va posar al centre de la seva predicació la realitat que tots els batejats estan cridats a la plenitud de la caritat i que el Senyor vol entrar en comunió d'amor

Alguns participants en el congrés "La grandesa de la vida corrent"

Cardenal Antonio María Rouco, arquebisbe de Madrid:

"La història de l'Església i dels sants és –en paraules del fundador de l'Opus Dei– la història de Crist que passa. A través del beat i de la seva Obra Crist passa un altre cop en els nostres temps".

Francesco Cossiga, expresident de la República Italiana:

"Avui és una gran festa per a tota l'Església: la festa del carisma del laic, perquè la proclamació de la santedat d'Escrivà és el reconeixement del paper dels laics a l'Església. Crec que per a la pietat i l'ascètica laica han de ser recordats dos grans sants: Francesc de Sales, el primer a pensar un llibre d'oracions per als laics, i Josepmaria Escrivà, gran apòstol de la laïcitat".

Antonio Ramalho Eanes, expresident de Portugal:

"Josepmaria Escrivà es va dedicar a l'Obra de Déu (...) amb una abnegació exemplar i un veritable sentit de modernitat eclesial. I ho va fer a través dels camins vells, però sempre nous, de la humilitat i l'amor, prestant

ajuda als més necessitats".

Cardenal Joachim Meisner, arquebisbe de Colònia:

"Beatificacions i canonitzacions signifiquen una desprivatització de la persona, que passa a pertànyer al patrimoni comú de l'Església. El beat Josepmaria és i serà sempre el fundador de l'Opus Dei, però pertany a tots nosaltres en l'Església".

Cardenal Francis George, arquebisbe de Chicago:
"El beat Josepmaria va ser

amb cadascun dels seus fills en l'entramat de les ocupacions quotidianes, en el context diari en què es desenvolupa l'existència.

Les activitats diàries –va prosseguir el Sant Pare– es presenten com un preciós mitjà d'unió amb Crist, i esdevenen àmbit i matèria de santificació, terreny d'exercici de les virtuts, diàleg d'amor que es realitza en les obres. Per a cada batejat que vulgui seguir Crist amb fidelitat, la fàbrica, l'oficina, la biblioteca, el laboratori, el taller, els murs domèstics, es poden transformar en llocs de trobada amb el Senyor, que va escollir viure trenta anys de vida oculta, va afegir Joan Pau II fent referència als anys que Jesús va passar a Natzaret.

El Sant Pare va explicar que els petits esdeveniments de la jornada amaguen una grandesa insospitable, i vivint-los amb amor a Déu i als germans és possible superar *in radice* tota fractura entre fe i

El Sant Pare, durant l'audiència del 12 de gener a l'aula Pau VI

vida quotidiana; fractura que el Concili Vaticà II denuncia com un dels errors més greus del nostre temps. Després de les seves paraules, el Papa va saludar personalment els organitzadors i els principals conferenciants del congrés, i també una cinquantena de nens acompanyats pels seus pares.

un home ancorat en l'amor de Déu, i és això precisament el que el va fer capaç de mantenir-se ferm enmig de les crisis del seu temps".

Rosalina Tuyuc, diputada al Parlament de Guatemala:

"Llegeixo a les homilies del beat Josepmaria: No hi ha

més que una raça a la terra, la raça dels fills de Déu. En aquesta Guatemala nostra que anomenem pluriètnica i multilingüe, perquè ho és, ens va molt bé escoltar el missatge clar d'un sacerdot sant que predicava així".

Cardenal Camillo Ruini, vicari del Papa per a la diòcesi de Roma:

"L'esperit del qual ha donat testimoniatge el beat Josepmaria és un ferm punt de referència per endinsar-se eficaçment en els camins del tercer mil·lenni".

Cardenal Jean-Marie Lustiger, arquebisbe de París:

"La Providència va fer que poguéu celebrar aquesta Missa fa deu anys, amb ocasió de la beatificació de Josepmaria Escrivà, i avui fa possible que pugui celebrar la seva pròxima canonització amb tots vosaltres".

Cardenal Shan, arquebisbe de Taipei:

"Des que vaig descobrir aquest petit llibre ('Camí'), l'he emprat sovint a la meua oració. No és només una guia per assolir les altures de l'espiritualitat cristiana. També constitueix una guia sobre com hem d'estimar els cristians la nostra Mare l'Església".

Las Gravileas: formació d'artesanes

"Per sobre de les diferències socials,
tots som fills de Déu"

Com moltes dones pageses a Guatemala, Alicia necessitava millorar la seva situació econòmica i la de la seva família. L'oportunitat li va arribar quan la persona per a la qual treballava li va proposar que anés a Las Gravileas, li va facilitar la matrícula i li va pagar les mensualitats d'un curs de tall i confecció. Les seves dues germanes van seguir el seu exemple i es van especialitzar en brodat a màquina i a mà. Ara, Alicia dirigeix un petit obrador de costura a casa seva mateix.

ELS MÉS NECESSITATS

Santa Catarina Bobadilla és un poblat de l'Antigua Guatemala, on

des del 1997 funciona el centre de capacitació per a la dona artesana Las Gravileas.

Construït en l'estil colonial propi de la localitat, el centre compta amb aules, tallers i laboratoris, en els quals s'imparteixen cursos de forneria, rebosteria, tall i confecció, pintura en tela i fusta, arranjaments florals, disseny i confecció de tèxtils, i una gran varietat de tècniques en l'artesanía típica de l'indret. Assisteixen als cursos unes 450 dones -en la majoria indígenes d'idioma cakchiquel- que provenen de 27 comunitats del Departament de Sacatepéquez, a 45 minuts de la capital de Guatemala.

La majoria de les famílies d'aquesta zona del país viuen en cases d'una sola habitació, construïdes amb adob, fusta o canya de bambú, amb sostres de làmina i sòls de terra. La cuina sol ser un fogó al pati, a l'aire

Cada ànima és un tresor meravellós; cada home és únic, insubstituïble. Cadascun val tota la sang de Crist. Amb aquestes paraules, el beat Josepmaria impulsava els seus fills a emprendre iniciatives de promoció social. A la foto inferior, els edificis de l'escola.

lliure. Només el 65% disposa d'aigua potable, durant tres o quatre hores, cada quatre dies. No hi ha drenatges, i els desaigües corren per sobre de terra. Aquestes condicions higièniques tan precàries expliquen l'elevat índex de mortalitat infantil.

La principal font de treball de les dones és l'agricultura en petites parcel·les, la cria d'animals (aviram, conills i porcs) i la fabricació de tèxtils i artesanies. Quan els manca terra per conrear o criar ramaderia, s'ofereixen com a jornaleres de fin-

ques, o com a empleades. L'educació femenina és minsa: un 64% són analfabets.

En aquest marc, Las Gravileas s'ha proposat

capacitar tècnicament dones artesanes perquè millorin el seu nivell de vida.

Ana Marina, per exemple, és va interessar per l'àrea de forneria i rebosteria. Va descobrir que allò li agradava i que hi tenia aptituds. Amb entusiasme va practicar diverses vegades les receptes fins a dominar tècniques diferents. Ara ja no cuina al terra, perquè amb els seus primers guanys ha pogut comprar una estufa i s'encarrega de fer pastissos, pizzes i varietats de pa que ven a bon preu. A més, treballa a Las Gravileas com a instructora, i la seva sola presència és un estímul per a les veïnes.

LA FÓRMULA

Una de les característiques del centre és el tracte personalitzat. Vera de Kuhsiek, directora de Las Gravileas, explica: "Ens hem proposat atendre les alumnes provant d'arribar a cadascuna: conèixer bé el seu ambient, la situació en què viuen, les possibles dificultats... i ajudar-les a plantejar-se la possibilitat de millorament, no només econòmic, sinó també humà i cristià. Per això, les activitats no es limiten a oferir coneixements tècnics, sinó que transmeten una visió de la vida optimista, oberta, que es fonamenta en el convenciment que per sobre de les diferències culturals o socials, tots som iguals perquè tots som fills de Déu, i que el treball -no importa si és intel·lectual o manual, com el de les nostres alumnes- té un gran

valor si es fa bé, amb desig de servir Déu i els altres. Com veu, és la visió cristiana que està present a les ensenyances del beat Josepmaria Escrivà.

“Fa goig veure com va canviant l’ambient en què viuen les alumnes i les seves famílies. Des que es va construir Las Gra-

vileas, els veïns van començar a escombrar al davant de les cases i a renovar la pintura de les façanes. Moltes famílies han instal·lat el servei sanitari als habitatges i procuren netejar i endreçar una mica més la seva llar. Cada cop es veuen més nens amb la carona rentada.”

“Al principi no va ser fàcil. Però a poc a poc el centre s’ha convertit en la seva segona casa. Fins i tot els esposos, que algunes vegades s’oposen que les seves dones hi assisteixin per formar-se, han canviat d’opinió en comprovar que ara són millors esposes i mares.”

MILLORAMENT HUMÀ I ESPIRITUAL

Un altre objectiu és facilitar que puguin comercialitzar els productes raonablement. Per assolir-ho, en tots els cursos s’inclouen nocions sobre administració bàsica de negocis. Hi aprenen a calcular despeses de producció, preu de venda al

públic, estimacions de demanda, control de qualitat i tot el relacionat amb el comerç artesanal. Des de Las Gravileas, a més, s’organitzen actes demostratius dels productes de les alumnes i s’ofereixen a entitats que cerquen aquesta mena de serveis.

Els dijous per la tarda, les qui ho desitgen assisteixen a cursos de doctrina catòlica. A través d’ells, moltes dones han descobert la importància de viure a fons el cristianisme. Algunes han rebut el sagrament del matrimoni, han batejat els fills i comencen a practicar amb més intensitat la vida cristiana, acudint sovint als sagraments i a l’oració.

“Estic molt agraïda amb el beat Josepmaria –diu Irene–, perquè els mitjans de formació i les classes tècniques de Las Gravileas han canviat la meua vida. Hi vaig aprendre moltes coses sobre la manera d’educar

els fills, com tractar l’espòs, com millorar en el treball, i em vaig anar fixant més en detalls per mantenir més neta i endreçada la casa.”

“Em van ensenyar a tractar Déu, però amb doctrina. Em van explicar moltes coses que jo desconeixia i que eren molt importants sobre el matrimoni, l’Eucaristia, el Sant Pare... Vaig aprendre també que el treball pot oferir-se a Déu i pot ser un mitjà per a la santedat. Provo de fer apostolat amb les meves amigues, perquè també elles s’apropin a Déu i se n’aprofitin, de tot això.”

MISSATGE ESSENCIAL

Com Irene, altres alumnes de Las Gravileas han conegut l’esperit de l’Opus Dei i tenen devoció al beat Josepmaria. “Quan cuiden els detalls a casa seva, i s’arreglen, quan s’esforcen per somriure i ajudar-se mútuament, quan no es conformen amb un treball mal acabat, quan veuen a les seves llars el mitjà per santificar-se... estan fent vida el missatge essencial de l’Opus Dei: cercar la santedat enmig de les ocupacions ordinàries de la jornada”, explica Kuhsiek. “És usual trobar l’estampa del beat Josepmaria a les cuines o a les habitacions o, fins i tot, als petits altars típics que molts indígenes guatemalencs solen tenir a casa seva.”

Las Gravileas se sosté amb la col·laboració d’organismes internacionals, empreses privades i particulars. “Capacitar una alumna ens

costa deu dòlars al mes. Una xifra petita, si pensem en els beneficis que comporta per a cada dona i la seva família, però que es fa gran si tenim en compte que volem arribar a atendre més de 500 artesanes”, conclou la directora.

Centre de Capacitació per a la dona artesana Las Gravileas Aldea Santa Catarina Bobadilla, Antigua Guatemala, Sacatepéquez Guatemala, C.A.

A dalt, un carrer del veïnat de San Antonio Aguascalientes

Text i fotos: Natividad Quintanilla

Vida de fe

De l'homilia del beat Josepmaria pronunciada el 12-X-1947

De vegades sentim dir que avui sovintegen menys els miracles. ¿No pot ser que siguin menys les ànimes que viuen una vida de fe? Déu no pot faltar a la seva promesa: *demana-m'ho, i et donaré els pobles per herència, i el món d'un cap a l'altre per possessió* (Ps. II, 8).

(...) Mireu el capítol novè de sant Joan. *Tot passant, Jesús veié un home cec de naixement* (Ioh IX, 1-2). (...) Nostre Senyor escopí a terra, féu fang amb la saliva, i l'aplicà als ulls del cec, dient: *Vés a rentar-te a la piscina de Siloè, paraula que significa l'Enviat. El cec hi anà, doncs, s'hi rentà i tornà veient-hi* (Ioh IX, 6-7).

Quin exemple de fe segura que ens ofereix aquest cec! Una fe viva, operativa. ¿Et portes així, amb els manaments de Déu, quan molts cops estàs cec, quan durant les preocupacions de la teva ànima minva la llum? ¿Quin era el poder que tenia l'aigua, perquè en humitejar-hi els ulls es guarissin? Hauria estat més eficaç un misteriós col·liri, una preciosa medecina preparada en el laboratori d'un savi alquimista. Però aquell home creu; compleix el manament de Déu, i torna amb els ulls plens de claredat.

(...) Aquest és el camí del cristià. Resulta necessari d'invocar sense treva, amb una fe ferma i humil:

“Senyor!, no us refieu de mi. Jo sí que em refio de Vós”. I en pressentir en la nostra ànima l'amor, la compassió, la tendresa amb què Crist Jesús ens esguarda, ja que Ell no ens abandona, entendrem amb tota la profunditat les paraules de l'Apòstol: *virtus in infirmitate perficitur* (2 Cor XII, 9); amb fe en el Senyor, tot i les nostres misèries –més ben dit, amb les nostres misèries–, serem fidels al nostre Pare Déu; brillarà el poder diví que ens sostindrà enmig de la nostra feblesa.

Aquest cop és sant Marc qui ens explica la curació d'un altre cec. *En sortir de Jericó amb els deixebles i amb una gran multitud, Bartimeu, el cec, fill de Timeu, seia arran del camí per captar* (Mc X, 46). Quan sentí aquella gran remor de gent, el cec preguntà: què passa? Li respongueren: Jesús de Natzaret. Aleshores se li encengué tant l'ànima en la fe de Crist, que es posà a cridar: *Jesús, fill de David, tingueu compassió de mi!* (Mc X, 47).

¿No et vénen ganes de cridar, a tu, que també estàs parat a la vora del camí, d'aquest camí de la vida, que és tan curta; a tu, que et falta llum; a tu, que necessites més gràcies per decidir-te a cercar la santedat? ¿No sents la urgència de clamar: *Jesús, fill de David, tingueu compassió de mi?* Quina jaculatoria tan bonica, perquè la repeteixis sovint!

(...) Llavors, *Jesús deturant-se el féu cridar* (Mc X, 49). (...) I immediatament comença un diàleg diví, un diàleg meravellós, que commou, que encén, perquè tu i jo ara som Bartimeu. Obre Crist la boca divina i pregunta: *quid tibi vis faciam?*, què vols que faci per tu? I el cec: *Mestre, que hi vegi* (Mc X, 51). Quina cosa més lògica! I tu, hi veus? No t'ha passat mai, el mateix que a aquest cec de Jericó? No puc deixar de recordar que, en meditar aquest passatge molts anys enrere, en comprovar que Jesús esperava quelcom de mi –quelcom que jo no sabia què era!–, vaig fer les meves jaculatories. Senyor, què voleu? Què em demaneu? Pressentia que em cercava per a alguna cosa nova i el *Rabboni, ut videam* –Mestre, que hi vegi– em mogué a suplicar Crist, en una contínua oració: Senyor, això que Vós voleu, que es faci.

(...) Ara és sant Mateu qui ens narra una situació commovedora. *Heus aquí que una dona, que feia dotze anys que patia pèrdues de sang, se li atansà per darrera i li tocà el voraviu del vestit* (Mt IX, 20). Quina humilitat, la seva! *És que es deia dintre seu: només que li toqui el vestit estic salvada* (Mt IX, 21). Mai no falten malalts que imploren, com Bartimeu, amb una fe gran, que no els fa res confessar-la a crits. Però vegeu com, en el camí de Crist, no hi ha dues ànimes que siguin iguals. Gran és també la fe d'aquesta dona, i ella no crida: s'acosta sense que ningú se n'adoni. En té prou tocant una mica la roba de Jesús, perquè està segura que es guarirà. Quan tot just ho ha fet, Nostre Senyor es gira i se la mira. Ja sap què passa

en l'interior d'aquell cor; s'ha adonat de la seva seguretat: *tingues confiança, filla, la teva fe t'ha salvat* (Mt IX, 22).

(...) Ho veus, com ha de ser la nostra fe? Humil. Qui ets tu, qui sóc jo, per merèixer aquesta crida de Crist? Qui som, per estar tan a prop d'Ell? Igual que a aquella pobra dona entre la gentada, ens ha ofert una ocasió. I no per tocar una mica del seu vestit, o un moment la vora del seu mantell, l'orla. El tenim a Ell. Se'ns dóna del tot amb el seu Cos, amb la seva Sang, amb la seva Ànima i amb la seva Divinitat. I el mengem cada dia, hi parlem íntimament, tal com es parla amb el pare, com es parla amb l'Amor. I això és veritat. No són imaginacions. Procurem que augmenti la nostra humilitat. Perquè tan sols una fe humil ens permet que mirem amb una visió sobrenatural. I no hi ha cap altra alternativa. Només són possibles dues maneres de viure a la terra: o es viu una vida sobrenatural, o una vida animal. I tant tu com jo no podem viure més que la vida de Déu, la vida sobrenatural. *Què en treurà l'home, de guanyar tot el món, si perd la seva ànima?* (Mt XVI, 26). Quin profit en treu, l'home, de tot allò que pobla la terra, de totes les ambicions de la intel·ligència i de la voluntat? Què val això, si tot s'acaba, tot s'esfondra, si són bambolines de teatre totes les riqueses d'aquest món terrenal; si després és l'eternitat per sempre, per sempre, per sempre?

Homilia pronunciada el 12-X-47.
Amics de Déu, nn. 190 a 200,
Rialp, 1990.

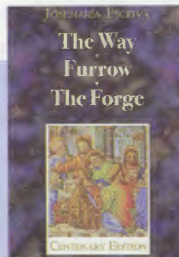
Edició conjunta de "Camí", "Solc" i "Forja"

CD-ROM sobre la vida i escrits de Josepmaria Escrivà, 2002

Llibre de testimonis publicat a Alemanya

Edició conjunta de "Camí", "Solc" i "Forja" en anglès

Primera edició de "Camí" en català, 2002

promovent, impulsats per les ensenyances del beat Josepmaria

"Sembradors de pau i d'alegria". Programa realitzat pel francès Philippe Riberre que mostra algunes labors socials que persones de l'Opus Dei de diversos països estan

Edició francesa en CD del llibre "És Crist que passa", 2002

Dues curacions extraordinàries

CURACIÓ D'UNA LEUCÈMIA AGUDA

Feia un parell de mesos que Carmen havia començat a afeblir-se i a trobar-se especialment cansada, quan va arribar el 26 de juny de 1975 en què va morir el fundador de l'Opus Dei. Els metges no li van trobar res d'alarmant, però aquell dia, coincidint amb aquella notícia, es va trobar malament i va haver d'estirar-se. Van pensar que la causa era simplement la impressió que li havia provocat aquesta defunció, perquè, sent estudiant, havia sovintejat algun centre de l'Opus Dei i havia tingut ocasió d'assistir a la missa que el fundador va celebrar al campus universitari de Pamplona l'octubre de 1967: *Aquella notícia em va causar una impressió tremenda.*

Malgrat això, de seguida es va comprovar que el seu malestar era la manifestació definitiva d'una forma de leucèmia aguda, especialment greu: una *leucèmia aguda mielòide, en la seva forma mieloblàstica-promielocítica (M2)*, segons la terminologia d'aleshores.

Va començar immediatament un tractament de quimioteràpia que li va ocupar gran part de l'estiu, i va cercar l'atenció religiosa en una església que atenien sacerdots de l'Opus Dei. El sacerdot que la va visitar a la clínica li va facilitar una de les primeres estampes de Josepmaria Escrivà que s'acabaven d'imprimir i la va animar a resar l'oració demanant la seva curació: *li vaig dir que demanés un miracle*, diu el sacerdot.

Resolta l'atenció mèdica, ens vam posar en mans de Déu -diu el marit-, *perquè sabíem que la remissió completa d'aquella malaltia només podia venir-nos com una gràcia extraordinària. Jo no sé el que vam resar ni quant; tinc la certesa que tots els nostres amics es van unir a aquella intenció.* La presència de monsenyor Escrivà es va notar en el primer moment: *Aquella constant presència que vaig tenir del Pare en aquells dies... em va fer un gran bé. Jo li atribueixo la gran serenitat, l'alegria i la confiança que he tingut sempre. A ell li dec, sens dubte, haver arribat a oblidar que estava malalta.*

El 7 d'agost va ser donada d'alta en remissió completa i va poder marxar a casa per fer una vida normal dins d'uns límits, però *el desembre de 1975* -diu la seva història clínica- *reingressa per haver-se trobat en sang perifèrica dades citològiques de recidiva, que es comproven en l'estudi medul·lar.*

Després d'aquesta recidiva, els metges van considerar que la situació era molt greu. El marit recorda que, després del primer ingrés del mes de juny, li van dir *que hi havia un 50% de possibi-*

litats de remissió, tret del cas que hi hagués una recaiguda dins dels 6 mesos posteriors. Li van dir que *només hi havia un cas descrit al món de remissió* i que, per tant, *les possibilitats eren gairebé nul·les.*

Una altra vegada va ser sotmesa a una teràpia força agressiva. El setembre de 1976, mentre li feien les proves analítiques en una revisió, el seu marit va decidir que, si continuava en estat de remissió, li oferiria anar a Roma exclusivament per donar-li les gràcies a monsenyor Escrivà. Així va ser, i el matrimoni va sortir immediatament de viatge. *Vam passar a Roma tres o quatre dies* -diu el marit-, *resant molt.*

Aquells dies els va rebre monsenyor Álvaro del Portillo, que els va animar a seguir resant perquè la curació fos definitiva: *Ens va dir que no havíem de demanar-li que Carmen es curés si convenia, sinó que convenia que es curés!* Ho corrobora la malalta en recordar les paraules d'Álvaro: *Si alguna vegada penses que la malaltia és el que et convé, perquè Déu te l'ha enviat* -així els ho va dir-: *rebutja-ho com una temptació! Has de demanar al Senyor que, si no convé que et curis, que convingui!*

Carmen, en recordar aquestes paraules de monsenyor del Portillo, diu que sembla que li va endevinar el pensament, perquè fins aleshores potser no havia demanat amb aquesta convicció i gairebé exigència amb què li ho va dir: *jo vaig demanar poques vegades directament la meva curació. Enrique* -el meu marit- *va resar molt més que jo. També sé el que van resar molts altres bons amics... Tampoc no deixo de pensar que potser jo no demanava perquè confiava en el que demanaven els altres.*

Els metges van mantenir el tractament periòdic de quimioteràpia fins el gener de 1980, tal com diu la història clínica. Es va mantenir el control mèdic regular *fins que el gener de 1982 li vam donar l'alta definitiva, per considerar que les*

probabilitats de recidiva en el seu procés eren pràcticament nul·les.

Ara han passat quinze anys i segueix en fase de completa remissió. Revisada la història clínica, el tractament efectuat i l'evolució de la greu malaltia, un dels especialistes espanyols en oncologia clínica de més prestigi assegurava: *No trobo causes mèdiques que expliquin aquesta recuperació, que devia produir-se el gener de 1976, i s'ha de descartar la possibilitat d'una relació causa-efecte deguda al tractament.*

Per tant, hem de concloure que la curació de la gravíssima leucèmia que va patir Carmen va ser obtinguda mitjançant la intercessió de monsenyor Josepmaria Escrivà.

CURACIÓ D'UN CÀNCER DE PULMÓ AMB METÀSTASI

Mossèn Salvador és un sacerdot que aviat farà els 70 anys. Els primers símptomes de la malaltia es van observar els mesos de maig i juny de 1990, i la curació definitiva va ser poc després.

Un llibre per commemorar el centenari de Josepmaria Escrivà

Disset personalitats espanyoles participen amb els seus testimoniatges i impressions en un llibre commemoratiu del centenari del beat Escrivà.

(Josepmaria Escrivà. Centenari 1902-2002. Alba, 2002).

Aquest llibre es divideix en tres parts. A la primera es recullen dos assaigs biogràfics extensos sobre el beat Josepmaria.

El perfil biogràfic, elaborat per Antonio Fontán,

prova d'emmarcar històricament l'existència cristiana del beat Josepmaria en un context històric, cultural i social força precís. En la seva col·laboració, José Luis Illanes, professor ordinari de Teologia espiritual a la Universitat de Navarra, dibuixa un encertat perfil de les coordenades espirituals i eclesials del segle XX. El seu assaig permet de calibrar, per exemple, l'aportació del fundador de l'Opus Dei al desenvolupament d'alguns temes teològics cabdals que formen part del nucli del Concili Vaticà II.

A la segona part del llibre trobem testimonis i impressions de disset personalitats rellevants del segle XX, procedents d'àmbits tan variats com la teologia i la filosofia, la ciència i l'art, l'esport i la música, la llengua i la literatura, el periodisme i la història, l'economia i el dret. La majoria no formen part de l'Opus Dei, i només alguns van conèixer personalment el beat Josepmaria. Però, des de la seva talaia humana i professional, fan cabal d'aspectes i vivències que vénen a confirmar, en el terreny civil i cultural, la realitat profunda de la multiforme influència cristiana a la societat, realitzada com a conseqüència del missatge espiritual del fundador de l'Opus Dei.

Seguidament es presenta, com a tercera part del llibre, una selecció fotogràfica de la vida del beat Josepmaria. Finalment, a manera d'apèndix, s'inclou una cronologia bàsica, amb el propòsit d'ajudar el lector a emmarcar oportunament les fites decisives de la vida del beat Escrivà de Balaguer.

Va ingressar a la Clínica Universitària de Navarra amb un dolor precordial que va fer que, en diverses revisions clíniques que li van ser practicades, li detectessin l'existència d'una gran massa biliar dreta i la presència de múltiples adenopaties distribuïdes pel mediastí i, posteriorment, tumoracions al fetge. De seguida es va descobrir que era un carcinoma anaplàsic de cèl·lules petites de pulmó, amb una gran difusió metastàsica al fetge.

El pronòstic era dolent, amb molt poques esperances de sobreviure a curt termini. De seguida li va ser aplicat un tractament quimioteràpic força agressiu. Les revisions posteriors van mostrar un sensible millorament clínic que es va considerar degut a una bona resposta al tractament aplicat. No va estranyar el millorament perquè els tumors pertanyien a una naturalesa histològica molt sensible a la quimioteràpia a curt termini. Malgrat això, en aquesta mena de tumors es produeix en molt poc temps una recidiva amb difusió a distància, sense cap tractament eficaç.

Des del primer moment el malalt va oferir la vida a Déu, però es va posar en mans de Josepmaria Escrivà per si podia obtenir el miracle de la curació completa per mitjà de la seva intercessió. El 19 de juny de 1990 -així ho ha escrit- em van donar la mala notícia que tenia un càncer de "cèl·lules petites" als pulmons, inoperable, ja que s'havia descobert molt tard: es podia tractar amb quimioteràpia i les probabilitats de curació eren del 5% més o menys (...). Per això, continua, des del començament de la malaltia em vaig encomanar a monsenyor Escrivà de Balaguer, resant moltes vegades l'oració de l'estampa demanant la curació completa i total si era la voluntat de Déu. Alhora, a Roma, resava per aquesta mateixa intenció monsenyor Álvaro del Portillo, juntament amb moltes altres persones que coneixien la gravetat de la malaltia. Des del primer moment, m'enviaren una estampa

amb una relíquia del servent de Déu Josepmaria Escrivà, i aquesta estampa és la que vaig resar i vaig besar força vegades.

A l'inici de l'any següent (1991) va tornar a ingressar al Servei d'Oncologia de la Clínica Universitària de Navarra per fer una revisió general i adoptar una decisió quant a intensificació terapèutica. Tanmateix, la situació del malalt era tan bona que van decidir no portar a terme cap més teràpia.

Passats cinc anys del final del tractament de la seva malaltia, va ser sotmès a un rigorós control mèdic amb una valoració extraordinària: *No hi ha signes de malaltia!* Així ha continuat fins avui, onze anys després del primer diagnòstic.

Què diuen els metges d'aquesta sorprenent i ràpida curació? S'hi pot trobar alguna explicació científica? Aquesta pregunta es va proposar a diversos especialistes en malalties tumorals i aquí podem resumir les seves respostes.

En primer lloc, no hi ha cap mena de dubte sobre el diagnòstic. Mossèn Salvador va patir una greu malaltia neoplàsica i el tractament que es va instaurar va ser l'adequat. La primera resposta va ser també adequada als mitjans que es van posar. El que surt de la normalitat, científicament parlant, és que, posteriorment, tal com es va comprovar per successives revisions, no es va produir l'esperada reactivació de la greu malaltia neoplàsica, ja que s'esdevé en el 99% dels casos abans de cinc anys.

Un dels especialistes en Neumologia de la Clínica de la Concepció de Madrid, que és un dels centres de més garantia, diu: *En la meua vida professional he vist un nombre molt elevat d'aquests malalts i mai no he observat una remissió amb tants anys de supervivència. He consultat amb els oncòlegs de la "Concha" -nom popular de la Clínica de la Concepció- i tampoc coneixen cap cas com aquest.*

CARDENAL FRANZ KÖNIG

Cardenal Franz König, arquebisbe emèrit de Viena

"Escrivà pertany ja al tresor de l'Església. Vaig conèixer el beat Escrivà de Balaguer a Roma durant el Concili Vaticà II. M'havien dit que fomentava el paper del laic en la vida quotidiana, en les professions, per aconseguir que l'Església actués al món a través dels laics, sense alçacoll ni faixa episcopal. Era un home que, al meu entendre, transpirava una enorme grandesa d'esperit. S'interessava pel Concili, vaig saber que viatjava molt i que estava interessat per l'apostolat dels laics. Parlava molt del que s'esdevenia arreu del món, i em vaig adonar ben aviat que allí hi havia una Església viva".

La Vanguardia (Barcelona)

21-XII-2001

No hi ha dubte que el Senyor va escoltar la petició que li va arribar a través del beat Josepmaria i que aquest favor, certament extraordinari, hagués pogut presentar-se a l'Església per tal que consideressin si podia declarar-se miracle. No es va fer, com tampoc no es va fer amb l'anteriorment descrit, perquè ja se n'havien presentat d'altres que van obrir primerament el camí de la beatificació i, ara, el de la canonització.

*Oficina per a les Causes dels Sants de la Prelatura de l'Opus Dei a Espanya
Dr. Adolfo Llorente Llorente*